

De Bestemmelser, som har vakt mest Misfornøjelse, er vel de to om Indførsel af Jagtkort og om Forbud mod Natjagt. Hvad angaar den sidste: Forbud mod Natjagt, er det jo af alle anset for at være et betydeligt Fremskridt, at den Natjagt, der indtil Lovens Gennemførelse sidste Aar foregik fuldstændig frit og uhindret, blev forbudt. Jeg tror, at man var enig om, at det baade af Hensyn til Vildtet og af Hensyn til Menneskene maatte anses for et Fremskridt. Ved Slutningen af Behandlingen af Jagtloven sidste Aar fremkom der et Forslag om, at der skulde være Lejlighed til at gøre Undtagelser fra denne Bestemmelse, saaledes at man samtidig med, at det forbydes alle Landets Borgere at udøve Natjagt i Modsætning til, hvad der tidligere var Tilfældet, skulde gøre enkelte Undtagelser overfor dem, der i særlig Grad led Skade paa deres Markafgrøder ved Storvildtet fra omkringliggende Skove. Jeg udtalte min store Betænkelighed ved denne Adgang til at give en saadan Undtagelsesstilling for enkelte Medborgere, og jeg forudsagde, at det vilde blive meget vanskeligt for ikke at sige umuligt for Ministeriet at foretage disse Dispensationer paa en saadan Maade, at det ikke blev den rene Vilkaarlighed.

Nu foreligger der et Aars Erfaring, og at dømme efter den Misfornøjelse, der er med denne Bestemmelse, synes det, at jeg i saa Henseende har faaet i højere Grad Ret, end jeg egentlig havde ønsket. Nu indrømmer jeg, at mange, navnlig Smaabrug, men vel ogsaa mellemstore Brug, der ligger omgivet af Skov med en meget stor Vildtbestand, kan lide betydelig Skade paa Afgrøden. Det er en kendt Sag, saaledes har det været alle Dage, og saaledes vil det vel ogsaa blive i Fremtiden, for saa vidt som den store Vildtbestand opretholdes i disse Skove, og Beliggenheden forbliver den samme. Jeg vil for øvrigt minde om, at det er ikke den eneste Ulempe, som de Folk har af Skoven. Der er en Ulempe, der er meget større end den, der hidrører fra Vildtskaden, og det er den, at mange Smaabrug, der ligger i en saadan Krog inde i Skoven eller ligger paa Nordsiden af Skoven, har meget store Dele af deres Areal liggende i Skygge af Skovtræerne og har Løv faldet om

Efteraaret ned over Agrene, og den Skade, der foraarsages derved, vil jeg som Landmand anse for at være fuldt saa stor som den, der foraarsages af Vildtet. Der er ogsaa sket Henvendelser til Landbrugsministeriet om Tilladelse til at maatte fælde saadanne Skovpartier, der skader Smaabrug, der er beliggende paa en bestemt Maade. Vi har maattet sige nej dertil, thi vi har jo Fredningsbestemmelser, der forbyder at fælde saadan Skov. Man har maattet sige til de Folk, at de jo har købt eller lejet den Jord fuldt vidende om, hvorledes den var, og har vel ogsaa taget Hensyn dertil i Købesummen eller Forpagtningsafgiften. Det er da ikke det offentlige Sag her at yde Tilskud eller Erstatning, som det blev omtalt før. Noget lignende gælder for Spørgsmaalet vedrørende Vildtskade.

Nu tales der saa meget om den betydelige Skade, som Vildtet foraarsager paa disse enkelte smaa Ejendomme, der er særlig uheldigt beliggende, og det ærede Medlem Hr. Lauritz Laursen, der talte sidst, var i den Anledning, forekommer det mig, meget højt oppe. Han forlangte, at det offentlige her skulde yde fuld Erstatning, ellers maatte de stakkels Mennesker gaa fra Hus og Hjem. Nu maa jeg spørge: Har Vildtskaden dette Aar været saa mange Gange større, end den var for 2—3 Aar siden, da man havde fuld Adgang til at øve Natjagt? Jeg tvivler noget derpaa. Jeg tvivler ikke paa, at Vildtet foraarsager Markskade, men jeg tror, den var omtrent lige saa stor, da man havde fuld Adgang til at øve Natjagt, som i dette Aar, hvor man ikke har haft det.

Den Energi, man lægger i Kravet om at faa Natjagt paa disse Ejendomme, og den Utilbøjelighed, der synes at være mod at tage Hensyn til Argumenter af nogen Slags, tyder paa, at det ikke alene er Skaden paa Markafgrøden, som er det afgørende. Og dette, at man, som det ærede Medlem nu gjorde, fuldt og blankt afviser den her foreslaaede Ændring, der giver Folk Ret til at udøve Natjagt, men paa den Betingelse, at det, der opnaas ved Natjagten, skal afgives til Hjelpekassen, altsaa en Bestemmelse, som giver ganske samme Adgang til at beskytte Markafgrøderne, som tidligere bestod, men kun bort-